

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 393/2018
24.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Биљане Драгојевић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Зорана Панића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда I-5 У 7288/16 од 03.10.2018. године, са Дисциплинском комисијом Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већем у Крагујевцу, као противном странком, у предмету понављања дисциплинског поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба АА из ..., поднета против закључка Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Крагујевцу Дк бр. 116-4/16-30 (2014) од 11.03.2016. године, којим је одбачен предлог за понављање дисциплинског поступка, окончаног решењем Већа Дисциплинске комисије Дк 116-4/09-206 од 04.12.2009. године, који је поднео тужилац, бивши полицијски службеник ПУ Краљево.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да се у предлогу за понављање поступка позвао на другачији правни став Управног суда изражен у пресуди I-2 У 976/12 од 13.02.2014. године, која је заснована на битно истоврсном чињеничном стању о потпуном недостатку доказа на основу којих би дисциплински старешина ПУ Краљево могао да утврди да је подносилац наводно починио недозвољене фактичке радње у вршењу службене дужности у току месеца новембра и децембра 2008. године. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, а побијану пресуду укине.

Противна странка није дала одговор на захтев, већ је само доставила списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је правилно оспореним закључком одбацио предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Већа Дисциплинске комисије Дк 116-4/09-206 од 04.12.2009. године, правилном применом одредбе члана 246. став 2. Закона о општем управном поступку, јер је нашао да околност на којој се предлог заснива није учињена вероватном. Према становишту туженог орган које је прихватио и Управни суд, пресуда I-2 У 976/12 од 13.02.2014. године, која је донета по тужби ББ, не представља доказ који би битно утицао на решење управне ствари тужиоца АА да је била изнесена или употребљена у ранијем поступку, јер није донета у истом управном спору, те не постоји идентитет странака и предмета спора.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је она донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног закључка, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног закључка, које у свему прихвата и овај суд.

По налажењу Врховног касационог суда, тужилац није учинио вероватним постојање разлога за понављање поступка прописаних одредбама члана 239. став 1. тач. 1), 3) и 5) Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС" 30/10), јер је, као нови доказ у смислу одредбе члана 239. став 1. тачка 1) Закона, навео пресуду Управног суда I-2 У 976/12 од 13.02.2014. године, којом је цењена законитост решења донетог у дисциплинском поступку против ББ, а не против подносиоца захтева. За квалификацију новог доказа у овом случају битно је да се он односи на чињенице које су постојале у време вођења ранијег поступка, и који би сам или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могао довести до другачијег решења у погледу дисциплинске одговорности подносиоца захтева да је употребљен у ранијем поступку. Пресуда из које произлази да дисциплински старешина није располагао довољним доказима на основу којих би се утврдила дисциплинска одговорност ББ, не чини вероватним постојање разлога за понављање дисциплинског поступка вођеног против подносиоца, без обзира на његово субјективно мишљење да исправе и други бројни докази на основу којих је утврђена његова дисциплинска одговорност нису поуздан доказ да је починио недозвољене радње у вршењу службене дужности. Наведена пресуда не представља ни разлог за понављање поступка из тач. 3) и 5) става 1. члана 239. Закона о општем управном поступку, јер се не ради о пресуди донесеној у кривичном поступку на којој је засновано решење о дисциплинској одговорности подносиоца, нити о пресуди којом је решено претходно питање.

Налазећи да остали наводи захтева нису основани и не могу да доведу до другачије оцене законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 24.01.2019. године, Узп 393/2018

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић